

Гори

Володимир Свідзінський

Так близько мій край заповітний:
Лиш гори отсі перейти,
І міг би я з серця свого
Всі скорбі життя зволікти.

І міг би я знов привітати
І молодість світлу мою,
І ту, що любив я так довго,
А може, ще й досі люблю.

Десть там вона ходить самотно
І згадує давні літа,
І слід її в полі широкім
Цілують шовкові жита.

А я безпоривно згасаю
За пасмами гір мовчазних
І тільки задумаюсь часом,
Як сонце заходить за них.